

නව ව්‍යවස්ථා කෙටුම්පත මගින් 13 ඉක්මවා යන බලයක් පළාත් සභාවලට ලැබෙනවාද?

නව ව්‍යවස්ථාවක් හෝ නීතියක් හෝ පවතින රාමුවක සංශෝධනයක් අවශ්‍ය වන්නේ කුමන හෝ දේශපාලන අරමුණක් සඳහාය. ඒ අනුව අදාළ ප්‍රතිපාදන සලකා බැලිය යුත්තේ එම දේශපාලන අරමුණට සාපේක්ෂවය. ලෝකයේ මේ වන විට බටහිර අධිරාජ්‍යවාදීන්ගේ උපායමාර්ගික උවමනාවන් සඳහා රටවල් 26ක් බෙදා වෙන්කර ඇත. යටත් විජිත වලට නිදහස ලබාදීමේ දී මෙන්ම ඉන් පසුව දේශපාලන ගැටුම් ඇවිලවීම සහ යම් අවස්ථාවල කිසිදු ගැටුමකින් තොරව එම බෙදා වෙන් කිරීම් සිදු කර ඇත. උදාහරණයක් ලෙස පැපුවා නිව්ගිනියාවෙන් බටහිර පැපුවා රාජ්‍ය වෙන්කර එම කොටස ඉන්දුනීසියාවට ඇතුළු ගැනීමට ඉඩ සලසන්නේ ඒනයට එරෙහිව ඉන්දුනීසියාව ශක්තිමත් කිරීම සඳහාය. එහිදී එක්සත් ජාතීන්ගේ සංවිධානය මැදිහත්ව බටහිර පැපුවා සහ පැපුවා නිව්ගිනියාව අතර දේශ සීමාව සලකුණු කරන්නේ සිතියම මත කෝදුවක් නබා ඉරක් ගැසීමෙනි. එම නිසා එම දේශසීමාවන් මගින් කඳු සහ ගංගා ආදී ස්වාභාවික මායිම්ද පේදනය වේ.

ජාත්‍යන්තර මැදිහත්වීම් මත රටවල් බෙදා වෙන් කිරීමේදී කිසිදු රටක් දෙපාර්ශ්වය අතර යුද්ධයක් මගින් දේශ සීමා සලකුණු කර නැත. යුද්ධය යොදාගනු ලබන්නේ නීත්‍යානුකූලව දේශ සීමා සලකුණු කිරීම සඳහා බලපෑම් කිරීම සඳහාය. එසේ දේශ සීමා සලකුණු කිරීම සඳහා යම් රටවල ව්‍යවස්ථාව යොදාගෙන ඇති අතර නවත් රටවල දී ජාත්‍යන්තර ගිවිසුම් යොදාගෙන ඇත. උදාහරණයක් ලෙස ශ්‍රී ලංකාවේදී 13 වැනි සංශෝධනය මගින් අනාගතය ඊළාම් රාජ්‍යයේ දේශසීමා සලකනු කරනු ලැබීය. සුඩානයේ දී දකුණු සුඩාන රාජ්‍යයේ දේශසීමා සලකුණු කරනු ලැබුවේ සටන් විරාම ගිවිසුම නම් වූ ජාත්‍යන්තර ගිවිසුමක් මගින් නාවකාලික ස්වයංපාලන ආණ්ඩුවක් නිර්මාණය කිරීම මගිනි. ශ්‍රී ලංකාවේ දී 2002 දී වර්තමාන ජනාධිපතිතුමා අගමැතිවරයා ලෙස එම ක්‍රමවේද දෙකම දෙමුහුන් කර වඩා ශක්තිමත් කිරීමට උත්සාහ කළ ද ජාතික බලවේග විසින් එම උත්සාහය පරාජය කරනු ලැබීය. එවැනි ජාතික බලවේගයක් නොතිබූ සුඩානය අද වනවිට දෙකඩ වී මළවුන්ගේ දේශයක් බවට පත්වී ඇත.

ශ්‍රී ලංකාවට අදාළව ඉන්දියාව විසින් උතුරේ සන්නද්ධ බෙදුම්වාදී ව්‍යාපාරය ශක්තිමත් කරනු ලබන්නේ 1932 දී ඉදිරිපත් කළ සර්දාර් පතික්කාර් න්‍යාය අනුව ශ්‍රී ලංකාව බෙදා වෙන්කර ඇතුළු ගැනීමේ උපාය මාර්ගික වුවමනාවට අනුව ය. ශ්‍රී ලංකාව බෙදා වෙන් කිරීම මගින් ඉන්දියාව දුර්වල කෙරෙන බවට සහ ඉන්දියාව කැබලි කිරීමට අවකාශය සැලසෙන බවට වැරදි න්‍යායාත්මක මත සකස් කරනු ලබන්නේ ඉන්දියානු ඔත්තු සේවා ඒජන්තයින් විසින්මය. ඉන්දියාවේ බලවත් ආරක්ෂක යාන්ත්‍රණය තුළ කිසිදු බෙදුම්වාදී ව්‍යාපාරයකට හිස් එසවීමට ඉඩ ලැබී නැත. ඒ අනුව සන්නද්ධ ක්‍රියාවලිය යොදා ගනිමින් දේශපාලන විසඳුමක් නාමයෙන් 13වැනි සංශෝධනය යෝජනා වන්නේ පූර්ණ පෙඩරල් රාජ්‍යයක් නිර්මාණය කිරීම මගින් ඊළාම් කළලය පිළිසිඳ ගැනීමට ඉඩ සැලසීම සඳහා බව ඉතා පැහැදිලිය. ඉන්දු ලංකා ගිවිසුම අත්සන් කරනු ලබන්නේ 1987 ජූලි 29වැනිදා වුවද බලය බෙදීමට හෙවත් අනාගතයේදී බෙදා වෙන් කළ හැකි පෙඩරල් රාජ්‍යයක් තුළ ඊළාම් රාජ්‍යයේ දේශ සීමා සලකුණු කිරීමට අදාළ සාකච්ඡා ආරම්භ වන්නේ වන්නේ 1985 දීය.

නිමිපු සාකච්ඡාවල දී ඊට අදාළ මූලික දේශපාලන න්‍යායාත්මක කොන්දේසි ත්‍රිත්වයකට ශ්‍රී ලංකාවේ ආණ්ඩුවට එකඟ වීමට සිදුවිය. එනම් දෙමළ ජාතිකත්වය ජාතියක් ලෙස පිළිගැනීම, ඔවුන්ගේ ඓතිහාසික වාසභූමිය උතුරු සහ නැගෙනහිර පළාත් බව පිළිගැනීම සහ ඔවුන්ගේ අභ්‍යන්තර ස්වයංපාලන අයිතිය පිළිගැනීම ය. නිමිපු සාකච්ඡා මගින් ඉදිරිපත් වූ බලය බෙදීමේ යෝජනාවලට පේ.ආර්. ජයවර්ධන මහතා වරින්වර ප්‍රසිද්ධියේම විරෝධය පළ කරනු ලැබුවේ ඒ මගින් බෙදුම්වාදී අරමුණු ඉටුවන බව සඳහන් කරමිනි. උදාහරණයක් ලෙස එතුමා 1987

පෙබරවාරි මාසයේදී පාර්ලිමේන්තුව අමතමින් එවැනි දීර්ඝ ප්‍රකාශයක් සිදු කළ අතර ඉන්දු ලංකා ගිවිසුම අත්සන් කිරීමෙන් පසුව නොවැම්බර් මාසයේදී 13 වැනි සංශෝධනය සම්මත කිරීමට පෙර ද පාර්ලිමේන්තුවේ දීම එවැනි ප්‍රකාශ කරනු ලැබීය. විශේෂයෙන් ඔහු තම සහෝදරයා වූ එච්.ඩබ්. ජයවර්ධන හරහා පූර්ණ ගෙඩරල් රාජ්‍යයක් නිර්මාණය කිරීම වැළැක්වීම සඳහා යම් ව්‍යවස්ථාමය බාධක පැනවීමට උත්සාහ කරනු ලැබීය. ඉන්දියාව දිගින් දිගටම සමගම් ලැයිස්තුවක් නොතිබිය යුතු බවට බලපෑම් කරන තත්ත්වයක් යටතේ පවා ඔහු එය අවශ්‍ය බවට දැඩි මතයක සිටි බව එළිදරව් විය. එක් අවස්ථාවක ඔහු ඉන්දියානු ව්‍යවස්ථාවේ තිබෙන දෙයක් ශ්‍රී ලංකාවට සුදුසු නොවන්නේ කෙසේදැයි ප්‍රශ්න කර ඇත.

ඒ අනුව එදා පැවැති මහජන විරෝධය යොදා ගනිමින් ජනමත විචාරණයක් පැවැත්විය නොහැකි බව තහවුරු කර පූර්ණ ගෙඩරල් රාජ්‍යයක් නිර්මාණය කිරීමට නොහැකි වන ලෙස යම් වස්ථාව බාධක ප්‍රමාණයක් පැනවීමට ඔහු සමත් විය. එම බාධක අතරින් පළමුවැන්න සමගම් ලැයිස්තුව වේ. ඒ මගින් එම පළාතේ ජනතාවට අනන්‍ය වූ පරමාධිපත්‍යයේ බලයක් තිබෙන බව හෙවත් පරමාධිපත්‍ය බලය බෙදී යන බවට ඉදිරිපත් කළ හැකි න්‍යායාත්මක තර්කය යම් පමණකට දුර්වල වේ. එනම් පළාතේ ජනතාවගේ ව්‍යවස්ථාදායක බලයට අදාළ විෂයයන් පිළිබඳව මධ්‍යම රජය පාර්ලිමේන්තුවට ද නීති පැනවීමේ බලය ඇත. නමුත් පාර්ලිමේන්තුවට පරිබාහිරව නීති හැඳීමේ බලය සහිත ආයතනයක් පිහිටුවීම ඒ මගින් වලකින්නේ නැත. ඊට හේතුව පළාත් ලැයිස්තුව මගින් පළාත් සභාවට අනන්‍ය වූ බලයක් ලබාදී තිබීමය. පළාත් ලැයිස්තුවට අදාළව පාර්ලිමේන්තුවට නීති සැදීම සඳහා ව්‍යවස්ථාව සංශෝධනය කිරීම සඳහා අවශ්‍ය වන විශේෂ බහුතර බලය අවශ්‍ය වේ.

එසේ පනවන ලද සෙසු බාධක අතර දෙවැනි බාධකය ආණ්ඩුකාරවරයාගේ බලතල වන අතර ආණ්ඩුකාරවරයාට පළාත් ප්‍රඥප්තියක් සම්මත කිරීම වැළැක්වීම සඳහා සඳහා බලයක් ඇත. එසේම එමගින් අදාළ ප්‍රඥප්තිය ව්‍යවස්ථාවට අනුකූලද යන්න පිළිබඳව ජනාධිපතිවරයා මාර්ගයෙන් අධිකරණයෙන් විමසීමේ හැකියාව ඇත. තුන්වන බාධකය වන්නේ ජාතික ප්‍රතිපත්ති සැදීමේ බලය මධ්‍යම ආණ්ඩුව සතු වීම සහ පළාත් වලට ප්‍රතිපත්ති හැඳීමේ බලය ලබා නොදීම ය. හතරවන බාධකය වන්නේ මූල්‍ය බලය සම්පූර්ණයෙන්ම ලබා නොදීම වන අතර පස්වැන්න ලෙස හඳුනාගත හැක්කේ ඉඩම් අත්සතු කිරීමේ බලය ජනාධිපතිවරයා සතු වීම ය. එහෙත් ඉඩම් ප්‍රඥප්තියක් සම්මත කිරීම මගින් බදු පදනමින් ඉඩම් ලබාදීමේ හැකියාව ඇත. අවසාන වශයෙන් අයිතිය පැවරීම සිදු වන්නේ ඊළාම් රාජ්‍යයේ නායකයා විසින් බව බෙදුම්වාදීහු ඉතා හොඳින් දනිති. එම බාධක ඉවත් කළ හැක්කේ ව්‍යවස්ථා සංශෝධනයක් මගිනි. බෙදුම්වාදයට පක්ෂපාති ආණ්ඩුවක් බලයේ සිටින තත්වයක් තුළ එම බාධක පරිපාලන වශයෙන් බොහෝ දුරට අතික්‍රමණය කිරීමේ හැකියාව ඇත.

උදාහරණයක් ලෙස මහ ඇමති අරමුදල් ප්‍රඥප්තියක් මගින් මූල්‍ය බලය ශක්තිමත් කරගත හැක. ඒ සඳහා සී.වී. විග්නේෂ්වරන් මහ ඇමතිවරයා විසින් උත්සාහ කළ ද එවකට ආණ්ඩුකාර ජී.ඒ. වන්දසිරි මහතා විසින් එය අත්හිටුවනු ලැබීය. ඊට අමතරව ජනාධිපතිවරයා විසින් මහ ඇමතිට පක්ෂපාති ආණ්ඩුකාරවරයෙකු පත් කරන්නේ නම් ඉඩම්, පොලිස්, මහ ඇමති අරමුදල්, ආදී ප්‍රඥප්ති එකක් පසුපස එකක් ලෙස මාස කීපයක් තුළ සම්මත කිරීමෙන් පසුව මධ්‍යම ආණ්ඩුව සමග ගැටුම නිර්මාණය කර ගැනීමේ හැකියාව ඇත. ජාත්‍යන්තර අධිකරණයේ පෘතුගාලය එදිරිව ඕස්ට්‍රේලියාව හඬ තීන්දුව සහ කොසෝවෝ පිළිබඳව එක්සත් ජාතීන්ගේ සංවිධානය විසින් ජාත්‍යන්තර අධිකරණයෙන් ලබාගත් පැහැදිලි කිරීම මෙන්ම මොන්ටිවිඩියෝ සම්මුතිය ආදිය හැඳුරුමේ දී පැහැදිලි වන්නේ පරමාධිපත්‍ය බලය බෙදී යන ආකාරයට බලතල ලබා ගැනීමෙන් පසුව ජාත්‍යන්තර මැදිහත්වීම සඳහා ගැටුමක් නිර්මාණය කරගත යුතු බවය.

ඊට හේතුව ජාත්‍යන්තර සම්මුතීන්ට අනුව පරමාධිපත්‍යයේ බලය බෙදී යන ලෙස යම් නිශ්චිත භූමි ප්‍රදේශයක ජනතාවට ස්වයං පාලන බලය ලබාදී ඇති අවස්ථාවක එම බලය ක්‍රියාත්මක

කිරීමට මධ්‍යම රජය ඉඩ ලබා නොදෙන්නම් ඔවුන්ට වෙන් වී යාමේ අයිතිය හෙවත් බාහිර ස්වයං පාලන බලය ප්‍රකාශයට පත් කිරීමේ අයිතිය තිබීමය. එය සිදුවන්නේ ගැටුම තුළ ජාත්‍යන්තර මැදිහත්වීමක් හරහාය. පරමාධිපත්‍ය බලය බෙදී ගොස් ඇත්ද යන පරීක්ෂණය සමත්වීම සඳහා අවශ්‍ය වන්නේ කුමන හෝ බලතල ප්‍රමාණයකට අදාළව ව්‍යවස්ථාදායක බලය පළාතේ ජනතාවට ලබාදී ඇත්ද යන්න පමණි. ඊට පොලිස් බලතල හෝ ඉඩම් බලතල අයත් වන්නේ ද නැද්ද යන්න වැදගත් නොවේ. එසේ එම බලතල ක්‍රියාත්මක කිරීම වැළැක්වීම සඳහා හෝ ඊට අදාළව පාර්ලිමේන්තුවට නීති පැනවීම සඳහා ජනාධිපතිවරයාට සහ පාර්ලිමේන්තුවට යම් බලයක් ලබා දීම මගින් ව්‍යවස්ථාව මගින් පරමාධිපත්‍යයේ බලය බෙදී යන ලෙස ලබාදී ඇති බලය අභියෝගයට ලක් කිරීමේ හැකියාව ප්‍රායෝගිකව යථාර්ථයක් බවට පත් වන්නේ නැත.

උදාහරණයක් ලෙස නව ව්‍යවස්ථා කෙටුම්පත මගින් සමගාමී ලැයිස්තුව අහෝසි කර මධ්‍යම රජයේ බලතල ලැයිස්තුව ඉවත් කර පළාත් බලතල ලැයිස්තුව විෂයන් 67ක් දක්වා පුළුල් කර ඇත. එම බලතල වලට අදාළව ද පාර්ලිමේන්තුවට නීති පැනවිය හැකි බව සඳහන් වුව ද පළාතක් විසින් එම බලතල වලට අදාළව ප්‍රඥප්ති සම්මත කිරීම ඒ මගින් වැළැක්විය නොහැක. නමුත් 13 වැනි සංශෝධනය යටතේ ප්‍රඥප්තියක් සම්මත කිරීම සඳහා ආණ්ඩුකාරවරයාගේ අනුමැතිය අවශ්‍ය වේ. නව ව්‍යවස්ථා කෙටුම්පත තුළ එම ප්‍රතිපාදන ඉවත් කර ඇති අතර පළාත් සභාවකට ස්වාධීනව තම ප්‍රඥප්ති සම්මත කර ගැසට් කිරීමේ බලතල ලබාදී ඇත. ඒ අනුව ප්‍රඥප්තියක් සම්මත කිරීමෙන් පසුව පවතින නීතියට පටහැනි නම් හෝ ජාතික ප්‍රතිපත්තියට පටහැනි නම් එය නිවැරදි කරන ලෙස නියෝග කිරීමේ බලය ජනාධිපතිවරයා සතු වුවද එම බලය අධිකරණය හමුවේ අභියෝගයට ලක් කිරීමේ හැකියාව ලබා දී ඇත. නමුත් 13 වැනි සංශෝධනය මගින් ඒ ආකාරයට ජනාධිපතිවරයාගේ බලතල දුර්වල කිරීමක් සිදු කර නැත. නව කෙටුම්පත අනුව මධ්‍යම රජය විසින් යම් විෂයකට අදාළව නීතියක් හෝ ප්‍රතිපත්තියක් සම්පාදනය කර නොමැති තත්වයක් යටතේ පළාත් සභාවකට එම විෂයට අදාළව ප්‍රඥප්ති සම්මත කිරීම සඳහා විශේෂ අවකාශයක් ලැබේ. ඊට අමතරව සමගාමී ලැයිස්තුවට අදාළව ප්‍රඥප්ති සම්මත කිරීම සඳහා නිශ්චිත ක්‍රමවේදයක් පවතින ව්‍යවස්ථාව මගින් දක්වා ඇත. එම නිසා පළාත් ප්‍රඥප්තියක් සම්මත කරන අවස්ථාව හෝ කාල වකවානුව අනුව ව්‍යවස්ථාමය ප්‍රතිපාදන වලින් ඊර්ගායෂමේ හැකියාවක් නොලැබේ.

එසේම ඉඩම් බලතල ලබා දී නැති වුවදී කෘෂිකාර්මික ව්‍යාපෘති ක්‍රියාත්මක කිරීමේ බලය යොදා ගනිමින් එම ප්‍රඥප්තිය යටතේ ආයෝජකයන්ට බදු පදනම යටතේ ඉඩම් ලබාදීමේ හැකියාව ඇත. නව කෙටුම්පත මගින් යම් පළාතකට යෝජනාවක් ඉදිරිපත් කිරීම මගින් අදාළ අමාත්‍යවරයාගෙන් ඒ සඳහා අනුමැතිය ලබාගැනීමේ හැකියාව ඇත. ඒ සඳහා අමාත්‍ය මණ්ඩලයේ අනුමැතිය අනිවාර්ය කර නැත. ඒ අනුව බෙදුම්වාදයට පක්ෂපාති ආණ්ඩුවක් යටතේ මහවැලි පනත අහෝසි කිරීම මගින් එම ඉඩම් පළාත් කෘෂිකාර්ම ප්‍රඥප්තියක් යටතේ පළාත් මගින් මගින් ආයෝජකයන්ට බෙදා දීමේ හැකියාව ලැබේ. පොලිස් බලතල ලබාදී නැතත් පළාත් රාජ්‍ය ආයතන සහ අමාත්‍යවරුන්ගේ සහ මන්ත්‍රීවරුන්ගේ ආරක්ෂාව සඳහා රැසියාවේ වැග්නර් වැනි මහා පරිමාණ ආරක්ෂක සමාගමක් නිර්මාණය කිරීමේ හැකියාව ද නව කෙටුම්පත මගින් ලබාදී ඇත. එසේම ඉහත සඳහන් කළ ආකාරයට යෝජනාවක් ඉදිරිපත් කිරීම මගින් මධ්‍යම රජයේ අමාත්‍යවරයාගේ කැමැත්ත මත පළාත් මහ ඇමතිවරයාට පොලිසිය වකු ලෙස තම ආධිපත්‍යයට යටත් කර ගැනීමේ හැකියාව ඇත.

එහිදී ප්‍රඥප්ති මධ්‍යම රජයේ ජාතික ප්‍රතිපත්ති වලට අනුකූලව විය යුතු බවට ප්‍රතිපාදන පනවා ඇතත් එක් පැත්තකින් පළාත් ප්‍රතිපත්ති සකස් කිරීමේ බලය ව්‍යවස්ථාව මගින් පළාත් බලතල ලැයිස්තුවට ඇතුළත් කර ඇති බැවින් ඊට අදාළව ගැටලුවක් පැන නගියි. එය විසඳීමේ බලය ඇත්තේ අධිකරණයට ය. ඊට අමතරව සෑම විෂයකටම අදාළව මධ්‍යම රජය මගින් ප්‍රතිපත්ති සකස් කිරීමට යම් කාලයක් ගත වුවද බෙදුම්වාදී න්‍යාය පත්‍රයට අනුව කටයුතු කරන පළාත් සභාවකට කඩිනමින් පළාත් ප්‍රතිපත්ති සහ අදාළ ප්‍රඥප්ති සම්මත කිරීමේ හැකියාව ඇත. ඒ

අනුව බෙදුම්වාදී න්‍යාය පත්‍රයට අනුව පළාතට ලබාදී ඇති පරමාධිපත්‍ය බලය ක්‍රියාත්මක කිරීමට ඉඩ ලබා නොදී බාධා කරන බවට ගැටුම් නිර්මාණය කිරීමේ හැකියාව ඇත. කෙසේ වෙතත් බෙදුම්වාදයට පක්ෂපාති ආණ්ඩුවක් තිබේ නම් යම් ගැටුමක් නිර්මාණය වන අවස්ථාව වන විට බෙදුම්වාදයට බොහෝ දුරක් ඉදිරියට යාමේ හැකියාව ඇත.

විශේෂයෙන්ම නව කෙටුම්පත මගින් පළාතට ලබා දෙන මූල්‍ය බලතල ශක්තිමත් කෙරෙන බැවින් සහ ආයෝජන සහ රාජ්‍ය ව්‍යවසායක නාමයෙන් පෞද්ගලික පාසල් සහ විශ්ව විද්‍යාල පවත්වාගෙන යාමේ හැකියාව ඇත. එසේම ඉන්දියාවේ පුද්ගලික විශ්ව විද්‍යාලවල ශාඛා පිහිටුවීමේ හැකියාව ද ඇත. ඒ අනුව පළාත් සභා පිහිටුවීම සඳහා විශේෂිත මැතිවරණයක් නොපැවැත්වූ ද නව ව්‍යවස්ථා කෙටුම්පත මගින් 13 වැනි සංශෝධනයට වඩා බෙදුම්වාදී අරමුණට සාපේක්ෂව වැඩි බලතල ප්‍රමාණයක් පළාත් වලට ලැබෙන බව ඉතා පැහැදිලිය. ඒ අනුව පවතින 13 එසේම තිබියදී ව්‍යවස්ථා සංශෝධනයකින් තොරව පළාත් සභා මැතිවරණය පැවැත්වීමට වඩා වර්තමාන ආණ්ඩුව හෝ අනාගත ආණ්ඩුවක් විසින් මේ වනවිට ඉදිරිපත් කර ඇති කෙටුම්පත සම්මත කිරීම මගින් නව පළාත් සභා ක්‍රමය පිහිටුවීම බෙදුම්වාදීන්ට වඩා වාසිසහගත වේ. එම නිසා බෙදුම්වාදීන්ට කාසියේ කුමන පැත්තක් පෙරලනද වාසිය අත්වන තත්වයක් නිර්මාණය වේ. ඒ අනුව වර්තමාන ජනාධිපතිවරයා පරාජය කළද නව ජනාධිපතිවරයා යටතේ එම කෙටුම්පත සම්මත වුවහොත් බෙදුම්වාදීන්ට පවතින තත්වයට වඩා යහපත් තත්වයක් ලැබේ. තිබෙන ව්‍යවස්ථාව යටතේ වත්මන් ජනාධිපති නැවත බලයට පත් වුවොත් ඒ මගින් ව්‍යවස්ථා සංශෝධනයකින් තොරව වුවද 13 පරිපාලන වශයෙන් බලාත්මක කිරීමේ හැකියාව ලැබේ.

කෙසේ වෙතත් නව කෙටුම්පත වර්තමාන ජනාධිපති විසින් පිළිගතහොත් සහ එය ක්‍රියාත්මක කළහොත් බෙදුම්වාදීන්ට වඩා වාසිදායක තත්වයක් නිර්මාණය වේ. ඊට හේතුව වර්තමාන ජනාධිපතිවරයා 13 වැනි සංශෝධනය සම්පූර්ණයෙන්ම බලාත්මක කිරීම මගින් ජේ.ආර්. ජයවර්ධනට වඩා බෙදුම්වාදීන් සතුටු කිරීමට උත්සාහ කරන අයෙකු වීමය. එම නිසා පවතින ආණ්ඩුව විසින් මෙම නව ව්‍යවස්ථා කෙටුම්පත 'හයිජැක්' කර උතුම් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී රාමුවකට මුවාවී ජනාධිපතිවරණයේදී බෙදුම්වාදීන් සතුටු කිරීමේ හැකියාව බැහැර කළ නොහැක. එහිදී බෙදුම්වාදීන් විසින් නව කෙටුම්පතට ව්‍යාජ ලෙස විරෝධය පළකර පසුව යටින් එකඟතාවය පළකිරීමේ හැකියාව ඇත. ඒ මගින් ජාතික බලවේග ගොනාට ඇන්දවීමේ හැකියාවක් තිබෙන බවද අප අමතක නොකළ යුතුය. අවසාන වශයෙන් නව කෙටුම්පතේ බොහෝ යහපත් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ලක්ෂණ ඇතුළු කර තිබෙන බව පැහැදිලිව දැකගත හැක. එසේම නව කෙටුම්පත සම්පාදනය කළ විද්වතුන් තමාට භාරදුන් කාර්යය ඉතා සද්භාවයෙන් සිදුකළ බවටද විවාදයක් නැත. එම නිසා ජාතිකවාදී බලවේග අතර ධනාත්මක හැඟීම් ඇතිවේ. එම තත්වය ඉදිරි ජනාධිපතිවරණයේදී කුඩා අරමුණු සහිත බලවේගවලට වාසිදායක වන බව ඉතා පැහැදිලිය. එවැනි තත්වයක් වැළැක්විය හැක්කේ නව කෙටුම්පත මගින් ඉදිරිපත් කර ඇති යහපත් දේ පිලිගන්නා අතර පළාත් සභාවලට අදාලව ඉදිරිපත් කර ඇති අයහපත් දේ නැවත සලකා බැලීම තුළින් නව ව්‍යවස්ථා කෙටුම්පතක් සම්පාදනය කිරීම මගින් බව පිළිගැනීමට සිදුවේ.

වෛද්‍ය කේ.එම්. වසන්ත බණ්ඩාර